

jeg dog ikke, og jeg vil endog saa meget gjerne tro, at det var den høie Regjerings Mening, at den derved kunde overvinde den Uro og Gjæring, som der ganske vist var i Landet, og at det langt fra var Meningen, at den vilde slaa den danske Ungdom Vaabnene ud af Haanden. Jeg vil gjerne tro, at det ikke var den høie Regjerings Mening, men jeg siger lige fuldt, at det er Følgen af denne Lov, og at det bliver Følgen deraf, og man har for saa vidt gjort Sit til at slaa den danske Ungdom Vaabnene ud af Haenderne. Derfor siger jeg, at Loven ikke blot var en slet begrundet Lov, men en i sig selv slet Lov. Nu er det jo ganske vist, at Ungdommen hele Verden over, naar den skal due til det Allermindste, maa have Noget at sværme for, og den danske Ungdom maa da ogsaa have Noget at sværme for, hvis den er selvstændig og livskraftig, og vel kan det til sine Tider hælde, at det, som Ungdommen sværmer for, er daarlige nok; men vil man forhindre Ungdommen helt fra at sværme, saa gjør man Sit til at dræbe det Bedste i Ungdommen. Blandt meget Andet, som den høie Regjering har gjort her til Lands i den sidste Tid, tror jeg ogsaa, at Loven af 5te Mai 1885 har været et Middel hertil, og derfor skal jeg fremdeles raade det høie Thing til at nægte det foreliggende Lovforslags videre Fremme. — Det ærede Medlem (Magen) utrede fremdeles, at vi havde et Ministerium, der dog havde sine 11 Aar, saa det maatte dog i nogen Grad nyde Tillid her i Landet. Uden at jeg i mindste Maade skal indlade mig paa, hvor dyb Tilliden eller Mistilliden til denne Regjering er her i Landet — jeg tror, det er tilstrækkelig oplyst, saa at det skulde undre mig, om ikke Regjeringen selv var temmelig klar over det, at der overalt i hele Folket hersker megen Mistillid til Regjeringen — skal jeg blot udtale, at jeg ikke synes, at denne Ytring fra det ærede Medlem stemmer med, hvad man ellers tidt hører, at Vægten bliver lagt paa her i Landet, nemlig at det, som det ene og alene her til Lands kommer an paa, er Hans Majestæt Kongens Tillid. Folkets Tillid gjør i Grunden ikke synderligt.

Madsen: Der var et Par Bemærkninger fra det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Magen) som jeg gjerne vilde sige Noget om. Han beklagede første Gang, han havde Ordet, min Udtalelse overfor den i Dag affagte Høiesteretsdom, beklagede, at jeg vilde bruge en saadan Ytring som, at jeg forstod den ikke. Hvad enten han nu beklager det eller ikke, saa maa jeg have vel Lov til

at sige, hvad der er fuldstændig sandt. Paa den anden Side vil jeg udtale min Beklagelse over, at der kan falde en Dom — jeg kritiserer ikke Høiesteret eller tilsigter Noget i saa Henseende — som ikke er almindelig forstaaelig. Det er en herlig Tilstand, jo mere forstaaelige Domme ere. Naar han endvidere brugte en Ytring som denne, at dette Ministerium havde bestaaet i 11 Aar, overfor min tidligere Udtalelse, saa er det jo ganske vist rigtigt, at dette Ministerium har bestaaet i 11 Aar, men hvorledes har dette Ministerium bestaaet? Hvad er der udrettet i disse 11 Aar, og hvorledes er Udviklingen gaaet i disse 11 Aar? Hvad er der saet og hvad er der groet i disse 11 Aar? Maa jeg for ikke at blive vidtløftig bruge en Udtalelse, som den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kredts (Bloug) er ansvarlig for fra tidligere Dage, og som hører til de Udtalelser, hvorfor jeg var glad for ham i tidligere Dage. Denne Udtalelse er nemlig et Svar til det ærede Medlems Bemærkning, og lyder saaledes, at det at ville indsætte eller fastholde et Ministerium, som ikke har eller kan vinde eller har forspildt Repræsentationens Tillid, det fører til Fordærvelse, til Standsning af al Regjeringsvirksomhed, og det fører tilsidt til Brud paa Forfatningen. Jeg er glad ved at høre, at det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts (Bloug) kjendes ved sine Udtalelser fra 1866 med Hensyn til Tyngepunktet. Han erkjendte, at han havde den samme Mening i Dag, som han den Gang havde udtalt om Forfatningens Tyngepunkt. Han udtalte sin Beklagelse af, at jeg ikke havde kunnet følge ham og var glad ved, at jeg havde kunnet følge ham i de unge Dage. I den Henseende blot dette: Det dybe Skjel mellem ham og mig og det dybe Skjel mellem Høire og Venstre i det Hele taget er Troen paa eller Frygten for den almindelige Valgret. Det ærede Medlem havde jo i de unge Dage en stærk Tro paa den almindelige Valgret, og han har udtalt denne Tro i Ord, som jeg aldrig skal glemme, i Ord saa stærke og gode, saa hverken jeg eller nogen af mine Meningsfæller kunne udtale dem bedre. Denne Tro paa den almindelige Valgret har han ikke længer. Han deler mine Modstanderes, det modfattede Partis Frygt for den almindelige Valgret. Der er det dybe Skjel, om man har Tro paa den almindelige Valgret, eller om man har Frygt for den almindelige Valgret. Jeg staar nu saaledes, at jeg er overbevist om, at i alle Forhold i Livet, baade i Smaat og i Stort er det sikkert og vist, at Tillid føder Tillid; i samme Grad som man kan vise Tillid; i samme Grad kalder man det Gode og Edle